

Ostrá střelba emocí

» Uprostřed podzimu, loni již poosmé, dorazil do Prahy konvoj těžké artilerie, aby rozstřílel napadřť naše představy o podobách současného divadla. Henrik Ibsen, Friedrich Schiller, William Shakespeare, Euripidés – světoví dramatici? Ale kdepak. To jsou elitní zajatci z tábora klasického dramatu, kteří budou zpívat podle not dnešních německých režisérů z Berlína, Hamburku, Mnichova, Hannoveru. Neprohloupil nikdo z diváků, kdo vydržel veřejný výslech klasiků až do konce.«

Reflex, 8. 1. 2004

» Společným tématem letošního ročníku Pražského divadelního festivalu německého jazyka ... bylo tentokrát netradiční nakládání s tzv. klasikou. (Další provozní novinkou pak byl nově objevený improvizovaný divadelní prostor Veletržního paláce: tento experiment, pro jehož pokračování hlasují, měl jak svá pozitiva, tak rizika, zejména co do opakovaně nezvládnuté akustiky.) «

*Vladimír Just
Literární noviny, 15. 12. 2003*

» Čtyři stěžejní inscenace dokládají cílevědomé úsilí režisérů mladší a střední generace o výpověď hledající ve starých textech současné paralely a nové významy. Tito mužové se nespokojují s prvními plány a ke hrám přistupují přemýšlivě, provokují, rozčilují, ale málokdy nudí. A mají styl, vědí, že architektura inscenace není plácání báboviček na písku. «

*Jana Machalická
Lidové noviny, 1. 12. 2003*

» Zcela zásadním způsobem se etabloval Pražský divadelní festival německého jazyka. Jeho organizátoři přitom museli vedle nemalých finančních bariér překonávat i předsudky proti německé kultuře vypěstované desetiletými nacionalisticko-komunistické propagandy. Obojí se jim však podařilo zdolat a osmý ročník přehlídky jasně prokázal, že jde o akci, která nabízí živý kontakt s děním na předních evropských scénách. «

Mladý svět, 16. 12. 2003

Dostalo mě!

Zdeněk Tyc, režisér:

» Nejvíc mi utkvělo v paměti představení Shakespeara Othella na Festivalu německého jazyka v Praze. Hostující inscenátoři ho totiž pojali velmi zvláštně: Othello byl sice černoš, jednali s ním jako s černochem, říkali mu černoš, ale byl bílý jako všichni ostatní. Nevěřili byste, jaký dopad může taková zdánlivá „drobnost“ na diváka mít: jedinečná záležitost! «

Instinkt, 31. 12. 2003

» ... Emotivně nejpůsobivější a esteticky nejčistší byl Othello... Temperamentní strhující herectví je umocňováno improvizacemi svrchovaného jazzmana Jense Thomase. ... Sex a síla jsou bohové světa, jenž před námi vyvstává a – také díky otevřenému konci – ještě dlouho přetrvává. «

*Bronislav Pražan
TÝDENÍK ROZHLAS, 22. 12. 2003*

» Minimalismus Othella maximálně rozvíjí své možnosti výrazové i významové. Minimalismus Othella je jedním slovem strhující. «

*Zdeněk Hořínek
Divadelní noviny, 23. 12. 2003*

» Promyšlenost a stylová čistota výrazně odlišují hannoverskou Medeu od často nahodilých a přibližných interpretací klasických textů, kterých jsme bohužel často svědky. Režisér se při tom může opřít o herce, kteří dokážou nabít své postavy energií a zviditelnit jejich vnitřní svět bez podpůrné psychologické pravděpodobnosti, aniž by se přitom dopustili jakéhokoli zjednodušení. ... Nedá se popřít, že v umění toho, čemu se tak hezky česky říká „cajštýk“, nebo chcete-li časová hra, jsou Hannoverští opravdovými mistry. «

Lidové noviny 1.12.2003

Smažená vajíčka, krev a vibrující napětí

» Hannoverská Médea byla vrcholem německého divadelního festivalu ... přinesla dramaturgicky text, v němž do sebe vše logicky zapadá, ale nenudí, inscenačně pak čistý tvar s precizními hereckými výkony, jimž dominuje drobná blondýnka Médea Anne Ratte-Polle, schopná něhy, civilních tónů i šokující drsnosti. Po všech stránkách působivá inscenace. Letošní festival zaujal především čtveřicí klasických adaptací. ... Možná sporné a diváky místy šokující, ale rozhodně silné inscenace dosahují čitelné výpovědi a opírají se o herecké osobnosti, schopné jít až na doraz svých – vesměs velkých – možností. «

*Radmila Hrdinová
Právo, 2. 12. 2003*

» Michael Thalheimer byl skeptický vůči veškerým interpretacím, které v duchu názvu hry pateticky slavily lásku obou milenců a zejména vášnivě pranýřovaly intriky, jež ji zničily. Položil si psychologicky motivovanou otázku po autonomii emocí a vyvolal podezření, které chtěl scénickým provedením doložit: že se svět citů, a nejen romantických, pouze „konstruuje řečí“. «

*Milan Uhde
Divadelní noviny, 23. 12. 2003*
